

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: BILLEDHUGGEREN. (Karl-Erik Forsslund.)

Citation: Aakjær, Jeppe: "BILLEDHUGGEREN. (Karl-Erik Forsslund.)", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 272. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid101377/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Veddet til din hvide Ovn
 har jeg fældet hist i Skov'n.
 Tænker *du*, naar Ruden dugger,
 paa din Brændehugger?

Mel, som burde være mit,
 Brød, som burde skjænktes frit,
 dyrt hos dig jeg maatte købe.
 Og nu kan jeg løbe!

Hvorfor? Jo, thi jeg har sagt,
 at din Velstand som din Magt
 — ædt af Træk og syg i Roden —
 dingler alt paa Foden.

Men Farvel! Jeg har sagt nok.
 Driv dit Spand, og sving din Stok,
 mens en Lus i Smiger-Bytte
 faar min gamle Hytte.

Oktober 1908.

BILLEDHUGGEREN.

(Karl-Erik Forsslund.)

TRÆD ud, træd ud, du Stenens Sjæl,
 snehvid og ren og skjønændet!
 Jeg aner din Ynde, jeg ser dig saa vel
 og lukker Øjnene blændet.

Der i dit Bur af raa Porfyr
 du drømte fra evige Tider.
 Men Stenen blev Blomst og Blomsten Dyr,
 og Dyret blev Mand omsider.

Og Velklang steg af Larm og Gys,
 bebo'de Verdner af Kaos.
 Træd ud og funk! i Dagens Lys
 som Gudestøtten i Naos!

Bliv Menneske, blev en Kvinde myg,
 blev Mand med mægtige Lemmer!
 Se, Menneskeheden er brudt og syg
 og snørt i Lænker og Remmer.

Her stavrer sulten Fattigdom;
 afpillet dens Rygrad luder;
 en Pose af Skind, indtørret og tom,
 et formløst Skræmsel af Knuder.

Her svingler en Rig i sin Drukkenskab,
 en buldrende Tønde paa Foden,
 en svullen Klump Kjød, en Bug og et Gab,
 en Byd som ret snart bliver moden.

Og oppustet Bug og skrumpent Skind
 og alle Fælhedens Faser
 de dølger sig skamfuld, de svøbes ind
 i dølgende Slør og Laser.

Den Riges Last skal faa sin Bekomst,
 og Fattigdommen forsvinde.
 Du hvide Sten, sias ud i Blomst,
 blev Mand, blev skjønlemmet Kvinde!

Hver Lyde lav, hver Svaghed blev
 fordømt er til at falde
 i Livskampens vaarlige Terningleg,
 hvor alle brydes med alle.

Engang din Trængsel er længst forbi,
 du Drøm om Skjønhed og Styrke.
 I hellig Nøgenhed, ren og fri
 som Gud skal Manden dig dyrke.

Ved hver en Vej, — fra Eng og Park,
 du skal mod Vandrerens nikke,
 i Skolen, i Hjemmet, i Skov og Mark
 du møder de Unges Blikke.

I Kamrets Re. hvor Mandens Glød
dybt Nastruens Kjærlighed nyder,
der skal du staa, saa i hendes Skjød
din Skjønhedsform han gyder.

Og se, en rankfødt Heltesægt
skal lege ved Jordens Sider —
harmonisk og smidig, med Saarene lægt
mod nye Sejre den skrider.

O du min Drøm, du Stenens Sjæl,
som endnu i Mørket strømmer,
jeg aner din Form fra Isse til Hæl,
hvor dybt i Bjærgene du drømmer.

Med lukte Øjne tyst du staar
og mod mig Armene rækker.
Min Mejsel hugger, min Hammer slaar,
i Sang jeg af Søvnens dig vækker.

Marts 1908.

JENS JENSEN OG PÆ KRÆNSEN.

(Gustav Frøding.)

JENS Jensen ejer Nakkeby
Pæ' Krænsen ejer Bakkely
i Sognet Vester-Ved.
Jens Jensen,
Pæ' Krænsen
de holder aldrig Fred.

Stod Havren godt i Nakkeby,
saa slog den fejl i Bakkely.
Da blev Pæ' Krænsen vred,
da bandte grimt Pæ' Krænsen,
da hven og gren Jens Jensen
sig Munden halvt af Led.